

være den, der var bedst underrettet. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem altsaa her har glædet sig for tidligt, hvis han har glædet sig. Der er ikke Tale om nogen Forlovelse mellem Venstre og de Radikale i saa Henseende. Men noget helt andet er det, om vi ikke i Dag staar overfor dette, at de Konservative vil indgaa en endnu mere intim Forbindelse end en Forlovelse med deres hidtidige Modstandere i Kirkepolitik, Socialdemokraterne.

Den ærede konservative Ordfører prøvede at komme Kirkeministeren til Hjælp ved at sige, at Kirkelovene af 1922 skulde være Aarsagen til, at Ministeren i Aar og Dag havde undladt at besætte en hel Mængde af Landets Præsteembeder. Denne Paastand forundrer mig i allerhøjeste Grad. Thi det er saa sandt ikke Kirkelovene af 1922, der er Skyld i dette Forhold; disse Love — det gælder for Resten ogsaa om Lønningsloven — kræver ganske bestemt, at Ministeren, naar et Embede er ledigt, omgaaende skal opslaa det som ledigt. Ministerens Undladelse kan altsaa ikke lægges Kirkelovene af 1922 til Last, og man kan heller ikke med Rette fremsætte den Paastand, at disse Love er utilstrækkelige til, at Kirkeministeren kan administrere tilfredsstillende.

H. P. Johansen: Jeg vil gerne sige et Par Ord til den ærede Ordfører for det radikale Parti (Gunnar Fog-Petersen). Det ærede Medlem var atter i Dag inde paa, at Udvalget skulde være et lille snævert, sagskyndigt Udvalg, der særlig skulde drøfte den økonomiske Side af Sagen, altsaa med andre Ord, at Udvalget var for stort, at 25 Medlemmer var for mange at sætte ind i et saadant Udvalg. Jeg for min Del kan dog ikke rigtig tro, at det er dette, der skiller de Radikale og Socialdemokraterne med Hensyn til dette Spørgsmaal. Thi det radikale Parti har jo selv i Folketinget foreslaaet nedsat et Udvalg paa 25 Medlemmer og har stemt derfor saa sent som i Marts 1925. Jeg kan da ikke rigtig tro, at det er det, der skiller. Endvidere sagde den ærede radikale Ordfører, at man spænder for vidt med Hensyn til Formaalet for Udvalgets Nedsættelse, det skulde kun drøfte det økonomiske. Jeg har ogsaa noget vanskeligt ved at tro, at det er det, der skiller de Radikale og Socialdemokraterne i dette Spørgsmaal, idet de Radikale i Folketinget har tiltraadt et Forslag om et Udvalg med netop det samme Formaal som det, der fastslaas i det foreliggende Lovforslag, nøjagtig det samme; man havde der ordret den

samme Paragraf med Hensyn til Formaalet som i det Forslag, den højtærede Kirkeminister har stillet her. Ved de Forhandlinger, der føres om denne Sag, plejer vi ogsaa at høre, at Udvalget vil blive for dyrt, det vil komme til at koste for mange Penge, der vil blive anvendt for mange Ark Papir til at skrive Betænkning paa o. s. v. Man kunde jo passende hertil svare, at dette Udvalg bliver ikke dyrere end det Udvalg paa 25 Medlemmer, hvis Nedsættelse blev foreslaaet i Folketinget fra radikal Side af de ærede Medlemmer af Folketinget A. M. Hansen og Pastor Povlsen. Men i det hele synes jeg, at de Radikales Stilling i denne Sag er yderst uklar. Det viser sig jo, at de har haft eet Standpunkt i Folketinget, og at de indtager et ganske andet Standpunkt i Landstinget baade med Hensyn til Formaalet med Udvalgets Nedsættelse og med Hensyn til Antallet af Udvalgets Medlemmer.

Men det er jo naturligvis noget andet, Uenigheden drejer sig om mellem de Radikale og Socialdemokraterne, og jeg kunde udtrykke det saadan, at Uenigheden angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Udvalget skal være et politisk Udvalg, bestaaende af nogle Politikere og et Par Embedsmænd fra Kirkeministeriet, eller om det skal være et kirkepolitisk Udvalg, i hvilket ikke blot Rigsdagen, men ogsaa Menighederne er repræsenterede. Socialdemokratiet og den højtærede Kirkeminister mener, at Udvalget skal have den sidstnævnte Karakter, det skal med andre Ord være et kirkepolitisk Udvalg. Vi ønsker, at ogsaa de kirkelige Organisationer og Menighedsraadene skal være repræsenteret. Men det radikale Venstre ønsker Menighedsraadenes Repræsentanter skubbet ud af Udvalget. Nu erkender jeg, at det er ikke nogen særlig god Lov, vi har om Valg til Menighedsraadene, men Menighedsraadene er dog alligevel i nogen Grad paa det heromhandlede Omraade et Udtryk for Befolkningen. De Radikale ønsker ligeledes, at Kristelig Forenings Repræsentant skal sættes udenfor Udvalget, og at Valgmenighedernes Repræsentant skal sættes udenfor. Det sidste beklager jeg i meget høj Grad, thi Valgmenighedernes Folk har sikkert under deres Arbejde indhøstet mange Erfaringer, der netop kunde komme til Nytte i et Udvalg som dette. De Radikale ønsker heller ikke, at Kirkeligt Samfund af 1898 skal have nogen Repræsentant. Jeg synes dog nok, at der i Grundtvigs Fødeland kunde være Grund til, naar der skal nedsættes et kirkeligt Udvalg, at lade en Røst lyde fra den Side.